

SER GAI O LESBIANA I TREBALLAR COM EDUCADOR/A, UNA REALITAT NO SEMPRE FÀCIL DE COMBINAR

Marcel Munné

President de l'Associació DIVERSITAT&DISCAPACITAT
www.diversidad-discapacidad.org
diversidad.discapacidad@gmail.com

Avui en dia la socialització del fet LGBTI està força normalitzada per bona part de la societat, i en gran mesura fruit de la legislació actual i al canvi de mentalitat que ha suposat la visibilització de molts gais i lesbianes en el marc social.

Hi ha sectors que es resisteixen a aquesta normalització i acceptació, com ara l'àmbit esportiu professional i els /les religiosos/es, on rarament sorgeix alguna persona que faci evident la seva orientació sexual; no és possible que cap futbolista, o torero no sigui gai, o cap corredora o monja no sigui lesbiana, o bisexual o transexual; si alguna figura d'aquestes sortís de l'armari, és molt possible que molts/es ho passessin fins i tot malament per l'ull crític social, però tal vegada tot donaria un tomb. No oblidem que un jugador de futbol és venerat per milions de persones i un educador no per tantes. Els diners que guanyen són silencis d'identitats. Fem un pensament on se sospesi la butxaca o la felicitat plena d'un hom. No es tracta que aquestes persones obligatòriament hagin de confessar la seva orientació sexual, simplement que puguin fer la vida com considerin millor sense amagar-se'n ni avergonyir-se del que senten.

Però hi ha un altre col·lectiu que està sovint en el punt de mira: són els professionals que tracten amb infants, joves i/o col·lectius amb necessitats educatives especials. En part amb raó, ja que de tant en tant surten a la llum casos de docents o monitors que han aprofitat la seva feina per perpetrar abusos.

Dins de les feines en el punt de mira, s'inclou a docents de l'educació formal, monitors/es de lleure, ja siguin contractats o voluntaris/àries, i personal de serveis que treballen en diferents

tipus de centres educatius o residencials, etc... seria molt llarga la llista de personal que tracta amb infants o joves o persones amb necessitats educatives especials.

Quan es dona un cas d'aquest tipus, de seguida la premsa i televisió, ens dona una bona dosi de detalls, i acaba creant la imatge que qualsevol educador/a pot arribar a ser un abusador en potència.

Aquesta situació ha creat un temor a molts educadors/es, que es mal interpreti qualsevol mostra d'afecte o apropament, fins al punt que ens comentava un professor de gimnàs de secundària que no s'atreveix a ajudar a alguns alumnes a fer algun exercici si comporta tocar l'esquena o cames de l'infant: o un monitor de lleure, igualment ens deia que no podia posar crema solar a un

La manera de combatre els abusos és oferir una formació de qualitat als educadors/es sobre el tema i igualment als infants i joves per ajudar-los a detectar qualsevol situació de vulneració dels seus drets.

nen/a perquè comportava un tocament que es podia mal interpretar, i que els nens s'ho podien fer entre ells, però no intervenint un educador.

Aquests casos ens mostren, a tall d'exemple, com hem passat d'una impunitat en èpoques passades, sobretot per part de personal religiós, a la criminalització actual d'una mostra d'afecte per part d'un educador/a a un educand.

En l'actualitat les persones que treballen amb menors han d'aportar obligatòriament el certificat de penals, on neguen ser abusadors/es, és a dir, hem passat a considerar que totes les persones que intervenen amb menors són abusadors, però tens la possibilitat de negar-ho amb un certificat de penals que a sobre té un cost i caduca als tres mesos.

Considerem que aquesta mesura és del tot inapropiada, i encara incrementa més el clima d'alarma social vers el tema.

Quines conseqüències té per a la qualitat educativa aquesta presumpció de culpabilitat envers els educadors/es?

Treballar amb por, a què l'educador/a tingui que reprimir una abraçada o determinats tipus de jocs o dinàmiques que puguin donar peu a una mala interpretació i tenir problemes.

Que un nen/a o jove utilitzi l'argument de l'abús o maltractament en cas que no li caigui bé un educador/a. Tot i que, posteriorment, qualsevol denúncia ha de ser investigada, un simple comentari pot arribar a arruïnar la vida d'un educador/a, encara que després es demostrï que no es veritat.

Ja han passat un quants casos d'aquests, i per l'educador/a es un veritable calvari.

Una altra conseqüència és que els educadors no solen dir si són gais o lesbianes, ja que encara hi ha el fantasma de la pedofília o depravació, per la qual cosa els infants/joves reben per part del seu entorn més proper, un model exclusivament heterosexual.

Aquest model heterosexista no té en compte la diversitat humana i no respecta de forma natural la manera de ser de les persones, que en principi han de ser models de persona per als nens i nenes.

No es pot entendre una educació de qualitat sense tenir en compte els aspectes emocionals i afectius del nens/es i joves amb contacte amb els referents educatius.

L'excessiva preocupació pel tema dels abusos ens està portant a una educació neutra i apàtica, amb la conseqüent desmotivació de part de l'alumnat i l'angoixa dels educadors/es en no traspassar el límit presumpmentament d'allò que és correcte i incorrecte.

Les famílies han de començar a valorar més la tasca dels educadors, i col·laborar en donar la millor educació en valors, habilitats socials i coneixements per fer dels seus fills/es en el futur persones hàbils i felices.

Rights & Rainbow
ABOGADOS

Servicios jurídicos en derecho de empresa, laboral, penal y civil para la comunidad LGTB

www.ryradvocats.com.es

935 112 123

c/ Rossellò 431, Entlo. 1ª - Barcelona (08025)